

proto důvodu, by bylo na tomto výroku něco změněno. Podle §§ 1333 a 1334 obč. zák. jsou zákonné úroky náhradou škody z prodlení v placení dlužné jistiny. Proč by se tento předpis neměl vztahovati na útraty sporu žalující straně pravoplatně přiznané, ale žalovanými včas nezaplacené, nelze seznati, any i útraty sporu jsou pohledávkou, na kterou se vztahují řečené §§. V rozhodnutí, jímž se útraty sporu přisuzují, nelze tuto úrokovou povinnost vysloviti, poněvadž splatnost útratové pohledávky nastává teprve po uplynutí lhůty k placení, takže v čase rozhodnutí o útratách ještě není povinnosti k placení úroků z prodlení. Rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu ve Vídni uveřejněné ve sbírce Gl. U. n. F. pod číslem 1540 a 3061 nemají pro tento spor význam, ana se tam výslovně neřeší otázka přípustnosti žaloby o úroky, nýbrž jen otázka, pokud exekuce může býti povolena také pro úroky z prodlení na základě rozsudku znějícího jen na jistinu, kterážto otázka v souzeném případě vůbec nepřichází v úvahu.

Čís. 10212.

Pojišťovací smlouva.

Nebyla-li dána upomínka předepsaná pojišťovacími podmínkami pro případ neplacení následné premie, neodstoupila pojišťovna od smlouvy tím, že nepodala včas žalobu o zaplacení premie.

(Rozh. ze dne 9. října 1930, Rv I 1684/29).

Proti žalobě pojišťovny o zaplacení následné pojišťovací premie namítl žalovaný mimo jiné, že pojišťovna nezažalovala dlužnou premii ani v jednoměsíční dodatečné lhůtě ani v další tříměsíční lhůtě, takže bylo pojištění podle § 6 čís. 4 poj. podm. zrušeno. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Důvody: V námitkách opírá se žalovaný o ustanovení pojišťovací smlouvy (§ 6 všeobecných pojišťovacích podmínek). Podle třetího odstavce tohoto paragrafu jest žalobkyně povinna, nebude-li po zaplacení první premie následující premie zaplacená, žalovaného pod pohrůžkou následků prodlení písemně vyzvati, by premii do měsíce po odeslání upomínky zaplatil. Zůstala-li upomínka bez výsledku, přestává po uplynutí lhůty ručení společnosti. Nebude-li dlužná následující premie do tří měsíců po uplynutí upomínací lhůty zažalována, platí to za upuštění žalobkyně od smlouvy. Jde o to, co se stane, když žalobkyně se stanovením dodatečné lhůty jednoho měsíce s pohrůžkou následků prodlení neupomínala a pak ani do tří měsíců t. j. zde čtyři měsíce nezažalovala. Žalovaný míní, že pojištění jest zrušeno. Toto stanovisko však nemůže soud schváliti. Výraz »hat aufzufordern« ukládá sice žalobkyni závazek. Jako sankce na nedodržení tohoto závazku není však stanoveno upuštění od smlouvy, nýbrž žalobkyně ztrácí jen výhodu, že od uplynutí lhůty přestává ručení. Žalobkyně ručí, ač premie nebyla zaplacená, dále. Upuštění od smlouvy může se podle pojišťovacích podmínek státi teprve, když byla udělena jedno-

měsíční dodatečná lhůta, ježto právě bez této tříměsíční další lhůta nezačíná běžeti. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y : Žalobní právo přísluší žalobkyni podle § 904 a 1334 obč. zák. od doby, od které uplynula smluvená lhůta platební. Ustanovení § 6 odstavec 3 a 4 podmínek nepřekážejí tomuto právu žalobnímu, poněvadž jednak uvádějí podmínky, jež musí pojišťovna splniti, má-li její ručení zůstat v klidu, jednak stanoví domněnky, za kterých nastává odstoupení od pojišťovací smlouvy se strany žalující společnosti. Z předložené korespondence vyplývá, že společnost nedala žalovanému kvalifikovanou jednoměsíční lhůtu, že ani v jejím upomínacím dopise ze dne 24. července 1926 lhůta není určena, nýbrž že se korespondence tomuto dopisu předcházející týká jen prodloužení lhůt při poskytnutí úvěru ohledně nezaplacené následní premie. Žaloba o zaplacení této premie nemůže býti považována za bezpředmětnou proto, že, jak se žalovaný neprávem domnívá, pojišťovna odstoupila od smlouvy, ani za předčasnou proto, že žalující strana nedostála závazku k upomenutí s určením jednoměsíční lhůty k zaplacení. Ručení žalobkyně neodpočívá a dále, pokud nebylo učiněno zadost předpisům třetího odstavce § 6 podmínek. V tom právě spočívá risiko žalobkyně a žalovaný neprávem namítá, že žalobkyně má býti odměněna za něco, co sama neposkytla. V tom směru jest poukázati k tomu, že jsou to všeobecné následky, ana pojišťovací smlouva dále trvá, a jež nastupují při prodlení jedné ze stran, která nesouhlasí s rozvázáním smlouvy, a jiných podmínek pro zrušení smlouvy není.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Dovolání opřené o dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s. není opodstatněno. Nesprávně vykládá ustanovení § 6 všeobecných pojišťovacích podmínek dovolání. Podle § 6 čís. 2 všeobecných pojišťovacích podmínek ručí pojišťovna, jakmile prvá premie byla zaplacená, pokud se týče pojišťovnou byla ještě dodatečně přijata, a toto ručení pak trvá, i když následující premie nebyla včas zaplacená. Jen, kdyby pojišťovna v takovém případě nechtěla ručiti, musí podle § 6 čís. 3 všeobec. poj. podm. upomenouti obmeškalého pojistníka způsobem tam uvedeným, jelikož jen v tomto případě nastane klid ručení, a také jen v tomto případě znamenalo by podle § 6 čís. 4 všeob. poj. podm. nepodání žaloby v další lhůtě tří měsíců odstoupení od smlouvy. Tyto účinky nemá však upomínka, postrádající náležitosti § 6 čís. 3 všeobec. poj. podm., a, jelikož v souzeném případě upomínka podle § 6 čís. 3 všeobec. poj. podm., jak patrně z předložených dopisů, dána nebyla, neodstoupila žalobkyně od smlouvy tím, že nepodala žalobu včas. Ale žalobkyně ani jinak neodstoupila od smlouvy mlčky (§ 863 obč. zák.), neboť jest zjištěno a ostatně i nesporné, že žalovaného o zaplacení zažalované premie opětne upomínala, čím zřejmě dávala na jevo, že na smlouvě trvá. Trvá-li však, jak doličeno, smlouva dále, jest žalovaný povinen, zaplatiti zažalovanou premii, a žaloba není ani předčasnou, ana prvá premie dospěla podle

§ 6 čís. 2 všeob. poj. podm. dne 6. ledna 1927 a následující, zažalovaná, premie dospěla podle toho dne 6. ledna 1928, tedy v každém případě dříve, než vynesení byl rozsudek prvního soudu (§ 406 c. ř. s.). Mylným jest posléze dovolatelovo mínění, že žalobkyně žádá zaplacení bez právního důvodu, neboť žaluje z důvodu smlouvy, podle níž, nepouživši práva § 6 čís. 3 všeob. poj. podm., ručí za škodu krytou pojistkou.

Čís. 10213.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Ten, komu bylo prozatímním opatřením zakázáno vyráběti a prodávati výrobek, nepřestal býti soutěžitelem podle § 46 zák.

Pro zajištění nároku na individuální plnění (zdržení) není ohrožení náhradního nároku na odškodné ani nutným ani postačujícím.

(Rozh. ze dne 9. října 1930, R II 332/30).

Soud první stolice vyhověl návrhu na povolení prozatímního opatření potud, že uložil odpůrcům, by k zajištění nároku ohrožené strany na zdržení se a předsevzetí jednání ve smyslu zákona o nekalé soutěži upustili od tvrzení a rozšiřování okolností ve svých katalocích, prospektech, cennících, dopisech a jiných listinách a obchodních papírech, že se v poslední době pokoušely různé tuzemské i cizozemské firmy napodobiti aparáty »Flamme bleue« podobně znějícími nebo fantastickými jmény neb s křiklavou reklamou, obecnostv klamati, avšak vždy byly po krátké době podobné konkurenční výrobky jasně myslícími zájemci odmítnuty, ježto nikdy nemohly dosáhnouti bezvadného fungování, kvality a láce aparátů »Flamme bleue«. Proto každý budiž varován, aby nekoupil jiný aparát na petrolejový plyn, než aparát značky »Flamme bleue«. Ovšem, že se pokoušely rozličné firmy tuzemské i cizozemské o napodobení přístroje »Flamme bleue« a namáhaly se šáliti podobně nebo fantasticky znějícími jmény a dryáčnickou reklamou lid, byly však vždy již po docela krátkém čase takové výrobky konkurenční jasně myslícími zájemci zamítnuty, neboť nebyla nikdy dosažena bezvadná funkce, jakosti a levnosti »Flamme bleue«. Proto budiž každý varován koupiti jiný přístroj na petrolejový plyn než ten, jenž má jméno »Flamme bleue« a všechny jiné značky jakož i značka »Ex« jsou pouhými padělkami. Rekursní soud zamítl návrh na povolení prozatímního opatření. Důvody: Stížnosti jest přiznati odůvodněnost, pokud jde o osvědčení nároku a jeho ohrožení. Nelze ovšem přisvědčiti stěžovatelům, že nárok ohrožené strany není určitý. Ohrožená strana vysvětluje při návrhu na prozatímní opatření, čeho se mají odpůrci zdržeti. Nárok jest tedy určitě uveden. První soud odvolává se na korespondenci, na tiskopisy a na dopis žalovaného má i nárok i nebezpečí hrozící žalobci za osvědčené, aniž uvedl, v čem shledává osvědčení nároku a jeho ohrožení. Stěžovatelé právem vytýkají, že ohrožená strana nárok a hrozící nebezpečí neosvědčila, ba ani neuvedla, v čem nebezpečí to záleží. Podle vlast-